

TRIBUNA LLIURE

Pujol, Laporte, Trias i Clavero: Reconvertiu-vos vosaltres

—Ramon Serna i Ros (*)—

El dia de Sant Narcís d'enguany els treballadors de la residència esperàvem la visita del president dels catalans. «Oficialment» vàrem penjar una pancarta que feia joc amb les senyeres que havien de presidir els actes. Es tractava d'inaugurar un aparcament que ja fa anys havia d'estar en funcionament, una màquina caríssima que portava cinc anys hivernant als soterranis de l'hospital i no més de deu llits d'hospitalització corresponents a una ampliació que any rera any s'ha anat ampliant ella mateixa més que no els llits de l'hospital.

Tots ho vàiem. Era una mica contradictori que, amb l'actual política de la Generalitat de reconvertir la sanitat, vingués el mateix Pujol a inaugurar coses que, a més a més, no eren acabades. Algú el deuria assabentar: «De la mateixa manera que per desburocratitzar el país heu anunciat la creació de la direcció general de desburocratització, per tal de ser conseqüent amb la política de reconversió sanitària hauríeu d'oficialitzar els actes de clausura d'instal·lacions sanitàries. Si més no, passaríeu a la història com a un president original».

Perquè mira que n'és, d'original, el Sr. Pujol, en aquests seus discursos en què se li endevina tot, on tan íntegrament es posa al descobert. Al II Congrés d'Infermeria Catalana va demanar a les dolces infermeres la col·laboració amb els plans de reconversió. Tot per acabar dient que, tant si la hi donaven com si no, la reconversió es duria a terme. En pocs segons va tirar per terra tots els esforços del director general de l'I.C.S. per explicar que volia una reconversió consensuada amb tots els grups afectats.

L'ex president Tarradellas ha verbalitzat el que amaga l'originalitat d'en Pujol: una dictadura blanca.

El significat d'una dictadura no se li escapa a ningú, i encara menys a qui sigui conscient que qualsevol forma de govern conté una dictadura. El «qui dicta sobre qui» deu ser com a la immensa majoria: el poder, representat en aquest cas per CiU, sobre els treballadors de sempre. Si ens centrem en el particularíssim cas de la sanitat gironina, els dictadors serien, per ordre jeràrquic, els quatre homes esmentats a la capçalera d'aquest escrit.

El qualificatiu de blanca se'm fa un pèl difícil d'interpretar. Difícilment es podria parlar d'una dictadura vermella, de sang, malgrat que les millors democràcies s'han vestit esporàdicament d'aquest color. Però si és blanca, em sap greu, se'm fa molt bruta. Una taca molt grossa és la maniobra d'engany en què hi ha tanta gent ficada. Ja he cregut massa les successives promeses dels diferents gerents que per a tal o qual

«Era una mica contradictori que, amb l'actual política de la Generalitat de reconvertir la sanitat, vingués el mateix Pujol a inaugurar coses que, a més a més, no eren acabades»

data les necessitats de plantilla de l'hospital serien a Barcelona i es podrien concedir les places corresponents a l'ampliació. No crec que l'enrenou de les xifres de la sanitat sigui tan difícil com ens ho volen fer veure. I és que les mitges veritats ho empastifen tot. En aquestes condicions els simples sindicalistes no podem discutir sobre unes dades que l'endemà de la seva publicació són rebatudes íntegrament per l'oposició autonòmica o pel Govern Central. Des que el treballador de cada dia ha conegut, malgrat els secrets de palau, que el gerent que té la seu a Bellvitge cobra 12 milions, podem dir, sense por d'equivocar-nos, que si al nostre gerent li rebaixessin el sou fins deixar-li'n un més d'acord amb la seva feina, no caldria augmentar l'horari a tots els treballadors de la Residència per tal d'estalviar diners a l'àrea, i s'hauria acabat el nostre conflicte actual. I penso que igualment evident es faria la solució dels problemes més generals si no és jugués amb els números com es juga.

En aquest joc ens introdueix el diputat gironí de CiU, en Pompeu Pascual, en el seu escrit al PUNT el dia 19-9-85, per arribar a unes solucions francament incongruents amb la política del seu partit. Ve a dir que els problemes del finançament autonòmic i els de la sanitat s'arreglarien si s'adquirissin menys avions de combat —com si CiU estigués decididament contra l'OTAN—, si es controlessin les despeses sumptuàries dels càrrecs del Govern de l'Estat, i si aquest complís les lleis —com si el Govern català fos un exemple a imitar en aquests dos aspectes—.

En Trias Fargas estava de festa quan va declarar, fa pocs dies, que amb les noves tècniques no haurem de treballar tantes hores, i que a l'atur l'haurem d'anomenar «oci programat», perquè continuarà havent-ne.

Pot ser no tenia presents els treballadors de la sanitat que no havien pogut anar a la festa perquè en Trias i Vidal de Llobatera els està augmentant l'horari i programant-los l'oci. Quant a les noves tècniques, ja sap tothom que segons qui les utilitzi poden convertir-se en un mal terrible per a la humanitat. Així en Clavero, el nostre gerent, ha fet servir les noves tècniques, empresarials en aquest cas, per desprogramar l'oposició dels treballadors del nostre hospital. No és que hagi estat la seva una tasca feixuga. En un país de trets caciquils tan grans —per descomptat que Galícia no és l'únic—, la defensa de la dignitat dels treballadors és una feina molt més dura. «¿A qui li demanarem que ens defensi —deien alguns ATS—, si la Quimeta, la presidenta del Col·legi, que és la qui ho hauria de fer, és l'encarregada d'aplicar-nos la reconversió com a cap d'Infermeria de l'Àrea?» «¿És cert que portaran gent de Barcelona i no ens donaran les places als qui portem tant de temps fent d'eventuals?».

Massa por i massa esperar-ho tot del qui tenim per sobre o de l'incert destí hi ha en el treballador gironí, i pot ser que els cops siguin tan forts com els que es preparen perquè s'adoni de la necessitat d'organització i de lluita. Massa insolidaritat i massa autosuficiència dels qui pensen que es poden defensar tot sols per tal que s'acabi a Catalunya el que deia el gran poeta galleg: «Hi ha treballadors de primera, treballadors de segona i treballadors que no tenen on treballar». Que no canti victòria, però, en Trias Fargas, perquè potser qualsevol dia serem nosaltres els qui programarem el nostre oci.

(*) del Comitè d'Empresa de l'Hospital de Girona «Alvarez de Castro»